

Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας

Β' Γυμνασίου

Εργασία δημιουργικής γραφής με αφορμή το δημοτικό τραγούδι «Ξενιτεμένο μου πουλί»

Ξενιτεμένο μου πουλί

Ξενιτεμένο μου πουλί και παραπονεμένο,
η ξενιτιά σε χαίρεται κι εγώ 'χω τον καημό σου.
Τι να σου στείλω, ξένε μου, τι να σου προβοδίσω;
Μήλο αν σου στείλω σέπεται, τριαντάφυλλο μαδιέται,
σταφύλι ξερωγιάζεται, κυδώνι μαραγκιάζει.
Να στείλω με τα δάκρυά μου μαντίλι μουσκεμένο,
τα δάκρυά μου είναι καυτερά, και καίνε το μαντίλι.
Τι να σου στείλω, ξένε μου, τι να σου προβοδίσω;

Σηκώνομαι τη χαραυγή, γιατί ύπνο δεν ευρίσκω,
ανοίγω το παράθυρο, κοιτάζω τους διαβάτες,
κοιτάζω τις γειτόνισσες και τις καλοτυχίζω,
πώς ταχταρίζουν τα μικρά και τα γλυκοβυzaίνουν.
Με παίρνει το παράπονο, το παραθύρι αφήνω,
και μπαίνω μέσα, κάθομαι, και μαύρα δάκρυα χύνω.

Ν.Γ. Πολίτη, *Δημοτικά τραγούδια*

Μετά την ολοκλήρωση της διδασκαλίας του παραπάνω δημοτικού τραγουδιού και τη συζήτηση που έγινε γύρω από το θέμα της μετανάστευσης διαχρονικά, με αρκετές αναφορές στο σήμερα, προτάθηκε στους μαθητές να γράψουν μια δική τους εκδοχή του τραγουδιού, αυτή τη φορά από την πλευρά του άνδρα ξενιτεμένου. Έπρεπε να προσπαθήσουν να εκφράσουν τα συναισθήματα του άνδρα που του λείπει η γυναικεία παρουσία, διατηρώντας το μέτρο του δημοτικού τραγουδιού, όσο αυτό ήταν δυνατό.

Όλα τα παιδιά της τάξης έδειξαν ενδιαφέρον και επιστράτευσαν την έμπνευσή τους για να δώσουν παραλλαγές του τραγουδιού. Παρακάτω παραθέτουμε μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες προσπάθειες:

Αγαπημένο μου πουλί, σε σκέφτομαι συνέχεια,

η ξενιτιά με ☐ χαίρεται και εγώ έχω τον καημό σου.

Θέλω να δω τα μάτια σου, τ? όμορφο πρόσωπό σου,

μου λείπουν τα λογάκια σου, που είναι σαν το μέλι.

Τι να σου στείλω , όμορφη, που είσαι μακριά μου

και η μεγάλη απόσταση ραγίζει την καρδιά μου;

Σηκώνομαι τη χαραυγή και βλέπω ζευγαράκια

και αμέσως η εικόνα σου γεμίζει την καρδιά μου.

Αγαπημένη μου καλή, θέλω να ?σαι μαζί μου,

για να γεμίζεις με χαρά την άσχημη ζωή μου,

να πάψει η απουσία σου δάκρυα να μου δίνει.

(Μαργαρίτα Τόλιου- διασκευή)

Αγαπημένη μου γυναίκα, πού είσαι και τι κάνεις;

Εγώ είμαι πια στην ξενιτιά, μου λείπει η αγκαλιά σου?

Θέλω να στείλω ένα φιλί, μα μάλλον δε σε φτάνει,

φαίνεται έχω πάει μακριά, χωρίς να το έχω καταλάβει.

Ξυπνώ πρωί κι αναζητώ ένα ποτήρι γάλα,

βρίσκω στο σπίτι μοναχά μια άδεια καραβάνα.

Θρηνώ την απουσία σου κάθε νύχτα και μέρα,

ξεσπώ συχνά σε κλάματα, σκέφτομαι τη ζωή μας

είναι άδικη η μοίρα μας, αγάπη μου, η δική μας!

(Ζωή Σγουραλή- διασκευή)

Αγαπημένο μου πουλί και παραπονεμένο,

η ξενιτιά με χαίρεται κι εγώ έχω τον καημό σου.

Τι να σου στείλω, κόρη μου, τι να σου προβοδίσω;

Αν στείλω εγώ κοσμήματα, ποτέ τους δε θα φτάσουν,

αν στείλω τριαντάφυλλα, σίγουρα θα μαδήσουν.

Τι να σου στείλω κόρη μου, τι να σου προβοδίσω;

Σηκώνομαι τη χαραυγή, γιατί ύπνο δεν ευρίσκω,

κοιτάζω τη ντουλάπα μου, τα ρούχα σου που λείπουν,

ξεχνιέμαι στο παράθυρο και βλέπω τα μυρμήγκια

πώς ετοιμάζονται κι αυτά για να έρθει ο χειμώνας

Κοιτάζω τους γειτόνους μου, τους βλέπω ευτυχισμένους

και μου μαραίνεται η καρδιά για να σε συναντήσω.

(Θοδωρής Πατσιτός- διασκευή)

Τμήμα Β'2, σχολικό έτος 2012-13

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Ντανίκα Αναστασία

